

ПРЕДГОВОР

СЕЋАЈ СЕ СМРТИ

Да је наше земаљско постојање бол и мука и да овај живот не траје дуже него један трен, мисао је коју ћемо у најразличитијим облицима наћи у темељу многих филозофских и религијских научавања. Поткрај оног Платоновог дијалога што га под именом *Федон* знамо, Сократ, пре него што ће испити отров, каже свом пријатељу критону да не заборави да "Асклепију дугујемо петла". Жртва се, међутим, Асклепију, том митском лекару старих Грка, приносила за оздрављење, не за умирање. Али по Сократовом мишљењу живот је нека врста болести, а смрт је једини начин да се од те болеси излечимо, па отуда и овај на први поглед необични налог том његовом пријатељу. Јер, телесно, земаљско биће човеково извор је свеколике патње и зла на овом свету и зато, ослободити се тела - те, како су орфичари учили, тамнице душе - значи избавити се од свега оног што овоземаљско постојање чини мучним и злим. И уједно значи преселити се у онај вечни живот спрам кога је овај наш земаљски само један тренутак.

Том и таквом сазнању требало би дакле, да нас филозофија води и да нас тако учини спремним да се суочимо са чињеницом да смо смртни.

А у основи истој овој мудрости учи нас и хришћанска религија, чији оснивач позива људе да не теку блага себи овде доле где мољац и рђа кваре и лупежи поткопавају и краду. Управо да би то имао на уму и да би се на време припремио за царство небеско, многи је средњевековни хришћанин на видном месту држао оно кратко и језгровито упозорење - *memeto mori* - сећај се смрти.

Међутим, ни сва филозофска научавања, ни све верске поуке заједно не могу нам предочити истину о крхкости и пролазности нашег земаљског постојања, онако као што то може поезија. А да управо тако јесте сведочи нам уверљиво и ова збирка песама из пера Боривоја Рашуа, која нас враћа једној код нас занемареној и скоро заборављеној врсти песничког казивања, познатој у неким ранијим временима као мисаона, односно рефлексивна поезија. Данас бисмо такав начин уметничког обликовања радије назвали метафизичким, али, наравно, под условом да прецизно одредимо шта у овом случају та реч значи. Метафизичким би требало звати свако оно песништво у коме нас писац непосредно и опипљиво суочава са чињеницом да смо смртни и да томе нема лека, јер смрт спада међу оне губитке који су коначни и неопозиви.

И у филозофским расправама се, додуше, смрт јавља као кључна тема око које се плету и на којој се на различите начине граде теоријске конструкције, али језиком ових расправа немогуће је достићи ону непосредност и опипљивост песничке речи што смо је помињали.

Оно, дакле, што филозоф не може песник може.

А ту своју моћ да нам пролазност и трошност нашег постојања уверљиво предочи, постиже онај ко је стиху вичан на два основна начина. Најпре тако што своју сопствену патњу којој нема лека уметнички уобличи и у песму преведе тако да у њој препознајемо и неки наш, такав или сличан бол, чиме тај уметнички облик добија ону димензију универзалности без које праве, па самим тим и оне метафизичке, поезије нема нити је може бити.

А како то превођење трагичног личног искуства у уметнички облик изгледа, нека покаже следећа строфа из песме *Сенима родитеља*: "*Све*

ме мање има одбегло је пуно, мркла тама пада и на ово мало, светли неуморно замрачена луно, да угледам ово што ми је остало".

Да нема овог и оваквог уметничког облика, речи што смо их навели биле би само нека врста животног завршног рачуна човека који их је исписао. Међутим, у затамњеном сјају те месечине што кроз стихове нашег песника исијава, оно лично, или боље рећи приватно, постаје универзална порука о оном непоправљивом и неизлечивом што га завршна рачуница свачијег живота под сунцем неизбежно подразумева.

Други начин да се оно индивидуално, својствено само неком непоновљивом и сасвим особеном виду нечијег животног искуства, преточи и уједно преобрази у универзално ткиво метафизичке поезије састоји се и томе да се некој општој оцени узалудности људског живљења прида она непосредност и опипљивост доживљаја човекове пролазности о којој је реч. Тај начин преовлађује у поезији Боривоја Рашуа и у томе он достиже и неке од својих највиших уметничких домета. Тако у песми необичног наслова *Смртоживље* налазимо поред осталог и ову строфу неке изузетне и ако би се могло рећи тамне лепоте: *"Живот је смрт на час оживљена, у светлост преобраћена тама, новим обликом моћно замањена, одавно ватром сагорела слама"*.

А у кључу те исте тамне лепоте звучи и овај стих из песме Међувреме: *"Цео живот у сен смрти стане"*.

Оно што песници метафизички усмерени желе да својим стихом уобличи могли бисмо, са шпанским филозофом Унамуном, назвати и трагичним осећањем живота. То осећање, међутим - парадоксално али тачно - постоји, или још боље постаје, тек онда када га песник својим стихом обликује. У стварном животу, наиме, механизми одбране спречавају нас да се непосредно суочимо са свим оним што је трошно и крхкоу нама и око нас и дејство тих механизма може да ослаби једино песничка реч. Ко би, рецимо, тако лако могао да се суочи са сазнањем да су не само у књизи историје, како каже Хегел, него и у књигама појединаца странице среће празне. Међутим, та трагична спознаја допире до наше свести неометана већ поменути одбрамбеним механизмима тек онда када прочитамо неки од онаквих стихова какви су ови из песме *Бескрај*: *"На земљи срећа се гаси, пре него успе да плане, од ње остају само уздаси, за узалуд прохујале дане"*.

"Свако себе за смрт припрема", каже још овај наш песник, а каже и да *"ако се с плачем лакше рађа, с песмом се мирније умире"*.

Може се, дакле, ова збирка песама из пера Боривоја Рашуа читати и као један особени, уметнички продубљени, лепотом казивања олакшани начин да се сетимо смрти и да се, колико је то људски могуће, помиримо са сазнањем да *"цео живот само је чекање да се на свет онај други оде"*.

Никола Милошевић

У НЕВРЕМЕ

Понекад силно у себи зажалим
што сам на Земљу прерано крочио,
опхрван злом немоћно завапим
камо среће да сам се касније родио.

Мале су ово муке - ситна страдања
шта тек чека оне с краја других векова,
из вишег, увек су страшнија падања
у гар и пепео одавно исчезлих грехова.

Верујем да бих утолико више жалио
да сам се случајно још раније родио,
чиме бих се бедан онамо похвалио
да ми овај Век није оволико угодио.

СТРМОГЛАВО

Тешки су часи кад време стоји
када се прошли векови буде
када луд нелудом кошуљу кроји
кад гори боље почињу да куде.

Најгоре тек треба да буде
горе се на још горе веже
нека чудна сила тера људе
да од добра у зло беже.

Тешко да ће на овом стати
Зло своме савршенству тежи
неки усуд човечанство прати
лови себе у сопственој мрежи.

ОДМИЦАЊЕ

Покрет је жеља што у сваком буја
несносна потреба да се другде буде
корак је пој зарана одбеглих славуја
који нам нова пространства нуде.

Стајати у месту без жеље да се иде
свеједно где, али не и било куда
не осетити драж кад табани бриде
када стопа значи увек нова чуда.

Горак је укус када све стоји
на путу који никуда не води
кад нема никог ко кораке броји
што воде сужња новој слободи.

ЈЕДНОСТ

Све што јесте само једном бива
посталост је самој себи прошлост
Божја воља тајне од нас скрива
подарује од времена спорост.

Растојања собом носе срећу
која види у своме залеђу
чак и она што нас крају крећу
неће моћи да му вољу сломе.

Једност бива када се не каже
сазнање се бити не дотиче
од живота само они траже
темељ што им у почетку приче.

Мали краци велике доносе
спајају их без везе и чвора
ситнице нас највише узносе
што измичу тајнама говора.

Мук је говор општега значења
схваћен онда када се не чује
нема ничег истог, нема једначења
све је било човек сам снује.

ГОВОРЕЊЕ

Коме није детињство у души
грдан зјапи простор у младости
нестворено а већ се поруши
тек постало а ето старости.

Жиот црпи снагу из почетка
тренутно му значи само мало
снага првог јака је и ретка
у њу све је непретекло стало.

Језик носи значење сећања
изговор је само део смисла
разговор је врхунац сретања
ког је жеља у себе утисла.

Нови живот стари језик твори
занавља га сред новог постања
бива само онај ко лако говори
ко свег себе на језик ослања.

Муком збори утишана глава
ћутање се плаши себе сама
диваном се узноси сва слава
ћутање је осветљена тама.

ИЗРИЦАЊЕ

Постоји оно што се каже
одавно знамо да је све прећутано
иако понекад можда драже
за живот бива вечно изгубљено.

Говор је сенка језика далека
затомљеног у бићу што траје
извор је на почетку река
којој земља нови облк даје.

Ћутање пречи знање о незнању
узима више него му припада
траје тако у чудном чекању
кад највише живи онда страда.

Радост се заче у муци речи
на оном месту кад говор поче
од језика нико није пречи
поготово оних што стихове сроче.

Остаје нам нада тиха и потајна
да нам речи неће никад понестати
да ће језик бити природа нам трајна
У који ће живот увек моћи стати.

ПОЛАЗИШТЕ

Кад би могло у детињство стати
све што живот у себи садржи
свако од нас хтео би да врати
први вапај из животне сржи.

Постојање само потврђује муку
што се даје погледом у натраг
препознаје себе у првом звуку
онај који нестало у космосу бестраг.

Ко ослонца нема на месту почетка
тај лутање има као правац пута
крај му не бива по бити почетка
нити икуда иде а да не залута.

Снагом првог знака све у нама траје
успутности многе нестану кад стану
оном коме хоће Бог почетком даје
живот му протекне у једноме дану.

ОБРАЋАЊЕ

Свет са врха скромније изгледа
друга светла пространства му мање
гледан тако он је сенка бледа
међу многим само једно здање.

Само онај ко се на се попне
испод себе ко себе осети
он је кадар од неба да отме
а да тиме небо не оштети.

Собом бити себе не надрасти
помак видет у промени дана
знак је прави његове пропасти
црна слутња довршеног плана.

Бој се бије у себи најприје
ко у томе падне и застане
свагда губи и да се не бије
макар један на свет да остане.

Нове жеље у старим се топе
започето своје крају стреми
нови корак бројање је стопе
што остаде кад смо били неми.

Језик даје и када узима
празног звука у њему не бива
ухо у се сваки језик прима
реч казана непрестано жива.

ПУНОЋА

Кад се срећа у мени увећа
На зло чекам ко да доћи мора
Да се силно навали на плећа
Ко што сунце најављује зора.

Тешко срећи ако није тужна
Када себе издваја на силу
Осамљена она увек ружна
Сама себи кад седи у крилу.

Другом срећа од себе се пружа
Новим зраком живот обасјава
С другим срећа постаје све дужа
На патњу се са њом навикава.

ТРАЈАЊЕ

Смех са сузом дар је Створитеља
сузом стопљен смех тек има снагу
у њему се тражи родитеља
собом носе оштрину преблагу.

Реч осмехом када се искаже
јасниј је од сунца у зору
смехом нико не може да лаже
смех је талас на немирном мору.

Смех у себи две крајности спаја
осећај и мисао на супротној страни
у њему су звуци почетка и краја
којима се човек од свих зала брани.

Тамо у висини у близини смеха
очајна у тами сред силних небеса
смех остаје људска једина утеха
у коме настају и трају чудеса.

Плач је смеху само друго лице
с плачом живот креће у њега увире
смех је измеђ ко лет ластавице
замах благи кад се крила шире.

Смех је некад од речи јаснији
смејање је густе говор душе
његов језик од свег је гласнији
њим се често све заблуде руше.

Ћутањем се исказује више
него кад се говори без духа
мук човеков дугу књигу пише
музика је за оне без слуха.

ОДЗВАЊАЊЕ

Боље оном ко не мора знати
ком се живот по природи збива
такав често не мора да пати
и из себе отров да излива.

Знању место у животу стоји
у прикрајку поред тихе душе
страх од чуда по знању постоји
преко њег се извесности руше.

Природа је одсјај у човеку
своја мер у бићу што знаде
тако беше још у првом веку
тако личи све што Бог подаде.

Када знање природу надјача
раскалашно отпочне да слави
од тог часа следе трени плача
у сну много још више на јави.

РИЗИК

Крај је симбол сазнања о ствари
све што траје то знању измиче
младост схвати онај ко остари
ново време старо доба смиче.

Права мера животу приличи
од свега је најбоља средина
што се каза у Библијској причи
попуњена животна празнина.

Ко животом по ивици гази
ризик носи у себи без жртве
већ нађено он изнова тражи
оживљава већ одавно мртве.

Тишина је рај за душу сваку
грубост групе највише раздире
проклет тражи у јајету длаку
у добrome само зло назире.

ПРОЛАЗНОСТ

Тешко оном ко себе надживи
делу своме ко потиљак гледа
ко се само своме делу диви
а у себи другом место не да.

Ако ништа од нас не остане
бога свога то је изневера
узалуд смо проживели дане
живот беше велика превара.

Дело себе од творца издваја
хрлећ Богу у сигурно крило
да се са њим у космосу спаја
и врати се оном чије је било.

ПОДУПИРАЊЕ

Сумња веру уздиже на престо
без ње вере као да није
свако нађе себи право место
на коме се откривени крије.

Уверени почиње да сумња
ближи Богу сигурност губе
преплављени болом до безумља
неизмерно почињу да љубе.

Вера сумњи живот продужава
сумњом вера себе вечно храни
сва пространства у себи сужава
бива увек на супротној страни.

ТИХОВАЊЕ

Тешко срцу што под умом стење
душу нежну дух моћни сатире
само сужњи ка Богу се пење
из њег љубав греје и извире.

Нема знања а да није сметња
свем посталом од Бога за њега
да нам није непрестана претња
што нам стиже свему и од свега.

Радост бива за душу смирење
мир је место на ком се одмара
само онај што под животом стење
из ничега нешто ново ствара.

ПОЧЕТАК

Знам морало је кренути однекуда
нарочито ми се чини од некога
Он је нигде а има га свуда
носи моћно име Господа Бога.

Сви моји преци у мени коначе
некада започело мора и стати
зато се ваљда при рођењу плаче
целим животом неизмерно пати.

Ко смо ми да питамо где је
зар није доста што дишемо
што нам сунце излази и греје
и што о свему томе пишемо.

Највише добија ко мало тражи
ко своју жељу стално обуздава
карактер свој он чврсти и снажи
беснога коња лако зауздава.

Негде се мора крај указати
ко ће га видети само Бог зна
све покренуто мора стати
свака висина почиње од дна.

МУК

Реч је пређа што језик оплете
језик речи у низове веже
од говора увек има штете
без њега све би било теже.

Што у нама језику претече
највише је што можемо бити
неказане речи узалуду јече
ћутање их од светлости штити.

Моћ наказа има - ко све каже
ко силину чудну језика разуме
речи што их у мислима слаже
што се саме на крају двоуме.

Мук је самер снаге од језика
једно с другим једино постоје
налик једног другом чини лика
живот траје једино у двоје.

Кад се језик осами од мука
он у себи изгуби ослонац
другог даје он од себе звука
постајући неиспеден конач.

Мук језику темељ је постања
ко све каже ништа не говори
изречено ћутању се клања
слушан само ко са мером збори.

ПРОМЕНА

Живот се за живота ствара
кад човек са света нестане
остаће само плодови дара
оно смо што за нама остане.

Погледам отуда на ову страну
разумео сам куд све води
човек живи судбину уцртану
са плачем првим када се роди.

Ко не чини ништа празан траје
мења само лице једно за друго
у почетку само незнатно се каје
а потом уследи очајање дуго.

Кад се једног дана ово сада сврши
нестане у нечем од чега је било
најтврђе ће лако судбина да скрши
једино ће остат оно што се снило.

ИСТОВЕТНО

Крај се знаде тамо у почетка
смрт је живот у душу завијен
нови живот несталога претка
у бескрају немоћно сабијен.

Вера собом носи олакшање
тешко бреме носљивије чини
покрет напред вечно је стајање
неизмерно у вечној празнини.

Све што јесте оно бити мора
мали покрет велика је смена
живот значи више од говора
некад краће од једнога трена.

Сумрак носи силину светлости
обасјање тада најјасније бива
у њему се кажу све мене прошлости
нарочито оно што се брижно скрива.

Ноћ је само други од светлости изглед
причин немоћнога да је сву сагледа
кад би човек хтео другачији поглед
ноћ би њему била жртва давног следа.

НАД СОБОМ

Ко се једном над себе наднесе
свет му више није што је био
чудо ново свега га потресе
тад постане оно што је снио.

Бог се види кад му се примакне
из далека само он нас види
вечност моћну само онај такне
ко је моћан да се себе стиди.

Стид је ваздух којим душа дише
страх му основ и почетак сами
са дна може пети се на више
ко у вери непрестано чами.

Празна кад је у човека душа
кадра само да узалуд звони
чује само ко уме да слуша
ко из себе грехове изгони.

Миран само ко стоји по страни
ко у себи никад, низачим не жуди
томе нико ништа не може да брани
имању на свету он се чудом чуди.

ДЕТИЊСТВО

Више сам онда о сада знао
него што данас о детињству знам
све што сам имао тад сам дао
данас више немам ништа да дам.

Детињство је свем животу рам
мера која увек непрелазна
све што важно обележи плам
неважно је ионако казна.

Пут навише из нискога води
мало основ великом да буде
ситан корак најжустрије ходи
праведници најстрашније суде.

РЕЧИ

Тек кад се сиђе у дубину речи
значење се њено искаже до краја
површина свака непрестано пречи
да из таме доспемо до сјаја.

Големи су знаци у речи уткани
први блесак из ње засењује очи
са почетка нешто страшно брани
да се у њу дубље загази и крочи.

Прво што нам собом оно увек каже
најдаља је тачка од њена средишта
сви њени слојеви тек по томе важе
када се тумаче из речи лежишта.

Кад пред нама стоји она откривена
нага ко што била од Творца рођена
с другом она речи бива саливена
плођена од других сама оплођена.

Реч до речи кад се у језику сложи
у ритму за срце од душе музика
бескрајно се чудо у њима намножи
док не буде најзад од комада слика.

ОБАЗИРАЊЕ

Кад год се за собом обазрем
увиђам да у мени нестало је пута
увек у познатом старо назрем
што ми брани да се даље лута.

Ако јесмо од Бога постали
што смо друго до Његово дело
тек имамо оно што смо дали
душу нашу смештену у тело.

Што је душа до сенка танана
дашак што се у нама настани
снажног дебла поломљена грана
напуштена у силној незнани.

Ко се враћа не иде унатраг
без повратка изгуби се корак
повраћени тек нагази праг
светло ново што утиша мрак.

Нагнут ко је тек усправно стоји
смеран чини све да не би пао
мало нижег ко смрти се боји
за трун више и живот би дао.

Ход је покрет што стоји у месту
нестајање у нади што траје
да је свако пронашао цесту
која лутат никоме не даје.

Ослонац је ознака на путу
што га тражи у се загледани
свако креће уписану руту
одређену кад потекну дани.

СРЕТАЊЕ

Живот се рађа више пута
само први пут за то знамо
смрт безмерно стално лута
и упућеног враћа онамо.

Нестајање највећа потврда
знак трајања урањање бива
камен с каменом обликује брда
која земљу са њима прекрива.

Када сам те онда угледао
знај да нисам тебе препознао
ћутећи сам урликом те звао
и упомоћ Бога сам призвао.

Бог је био међу нама веза
чврста стопа љубављу проткана
која срца у болу увеза
са задршком потпуна препрека.

Љубав живи тамо где се страда
бол је место по коме постоји
свим на свету нестајање влада
ћилим смрти постојање боји.

У том часу била си ко друга
жива жеља срећа у несрећи
моћ лепоте што је сазда туга
чега срце једино се сећа.

Ум је мало да живот покрије
најважније увек му измакне
душа само себе обавије
друго биће када је дотакне.

Након празног пуноћа нас снађе
живот носи у себи громаде
у потоку тону мање лађе
брод љубави на води остаде.

Сузом нежном све си рекла
ћутање ми сузу употпуни
твојом сузом моја је потекла
празна лица нама суза уми.

Тај ћу сусрет памтити до века
тад смо рекли све што смо знали
стиже онај ко уме да чека
и ко узме тек кад су му дали.

СУОЧАВАЊЕ

Тек када сам се са собом
у мркло доба дана суочио
пред још неископаном гробом
цео живот у једну реч сам срочио.

Смрт је сенка која живот прати
кроза њ себе она одмотава
сама дође не треба је звати
узме оно што јој се не дава.

Празно је протекло трајање
небило снагом живота бива
говор је постао тужно лајање
уместо истине, истину скрива.

Након свега ко уме да ћути
пред изазовом ко застати зна
сном нико не може да слути
од каквога само измиче се зла.

Тешко је нестати пре краја
одустати од говора речи
срећу мислити сред очаја
слушати душу да немоћно јечи.

Боље је очас нестати
него трајати без циља
пре сваког почетка стати
сред мириса зрелога босиља.

ПЕРО

Нек из њега потекне мастило
да залије соком нову сламку
нек одвије оно што се свило
у најдубљем Песниковом замку.

Пар хартије што га перо ствара
музика је коју песник чује
ко што ковач позна одсјај жара
када гвожђе у алатке кује.

Дар се само у реткима прима
често јаблан сврши ко суварак
на огњишту на ком има дима
још постоји понеки угарак.

Ватру гаси прековише дрва
пламен тиња на неколко грана
песма важна бива само прва
у животу зарађена рана.

СТИЗАЊЕ

Иза стиха само Бог пребива
од Њега се Њему не да ближе
стих у себи путеве прикрива
којима се Створитељу стиже.

Кад се сетим одмах заборавим
памћење ми служи као мера
да на себе товар натоварим
који цури мастилом из пера.

Увек чиним што чинити могу
чувам себе од себе самога
сваким даном ближи своме гробу
већам патњу по духу ближњег.

Распет измеђ крви и уздаха
ближим собом моћне раздаљине
чезнем бедан као део праха
што пропаде усред развалине.

Ко се болом од живота брани
циљу стиже без великог страха
у коме се небеско настани
не боји се сопственога праха.

ПОСРТАЊЕ

Висином се мери пропадање
крајем себе почетак тек каже
свака рана није пострадање
старе муке нове патње блаже.

Бол је сусрет живота и смрти
опомена да друго постоји
стожер чврсти око ког се врти
све што мисли да у месту стоји.

После пада свак се лако вине
у пределе где је некад био
стара места види са висине
где се некад од нискости крио.

ПЕВАЊЕ

Знао сам да ћу написати
на том месту песму нову
кроз коју ћу снова продисати
видети ваздух у сваком слову.

Свет је мало ако не садржи
песникову муњу што га дани
сунце моћно са висине пржи
сит је онај ко се песмом храни.

Сада када последњи стих откидам
од тела што се несносно тресе
знам да онај прави камен скидам
који ме кроз цео живот пронесе.

СЕНКА

Ко са вером иде ка увиру
дужећ старо новијем временом
само речи у њему замиру
и заћуте у прелазном трену.

Све што није у живот се спаја
уназад се креће без застоја
спреда види обресе од краја
ко у смрти види снагу Раја.

Нова раскош види се без знака
узнесена на месту без места
живот јесте невидљива трака
што се јави у часу кад неста.

ГОВОРЕЊЕ

Све што кажеш чути треба
говор траје и пре од језика
само Бог је увише од неба
по њему је све друго разлика.

Све што чујеш ко да је речено
некад давно од сада далеко
све у нама већ је затечено
већ је неко од нас пре изреко.

Шутња скрива обале говора
држи речи у своме кориту
шаљућ знаке из свога обора
носећи их у сазданом миту.

О ћутању само језик збори
без њег не бисмо ни знали
живот собом језик наговори
узимамо оно што смо дали.

СУСРЕТ

Да ми се срести са собом
часити часа мимо света
знам срео бих се са Богом
на своду изнад свих планета.

Тај би сусрет пробудио наду
да је живот од живота више
све што вреди бива у комаду
а што мудро у песмама пише.

ДОТИЦАЊЕ

Ко није небо руком дотакао
а главом земљу притиснуо
тај није над собом заплакао
нити плач других икада чуо.

Лако је бити кад је лако
муке настају у часу смирења
све што се чини наопако
чини се мимо уверења.

Између мера је у свему што живи
средина носи крајеве у себи
крај се крају безразложно диви
један другог одменио не би.

Сила није мерена кроз снагу
њена моћ се у застоју даје
циљ се сазна по пређеном трагу
поражени најдуже се каје.

ВЕРОВАЊЕ

На време сам из себе изашао
да ми не страда ни делић душе
спасао сам оно што сам имао
у часу кад унаоколо све руше.

Нада ми се са вером преплиће
да ће се десити чудо без чуда
језик им се у крст заплиће
светом влада оживели Јуда.

ГОРЧИНА

Свако се диви своме лику
јер у њему препознаје Бога
највише волим видети слику
из детињства одавнога.

Када на жутој препознам слици
лик из којег све у мени стаса
пронађем себе у тој клици
у којој увек тражим спаса.

Детињство траје без застанка
једино оно не може проћи
оно је у нама она нит танка
кроз коју струје Божије моћи.

Када се за собом окренем
и у себи себе угледам
увек се страшно пренем
колико мало о себи знам.

Човек је себи највећа тајна
тама коју мрак разбија
светлост од неба толико сјајна
да без себе најјасније сија.

ПУТОВАЊЕ

Пут је успон животних стрмина
више хода увек даје мање
пут је она чудесна висина
већа него само путовање.

Сваки путем направљени корак
две крајности примиче на ближе
ко год крене чини себи горак
укус смрти што убрзо стиже.

Знати стазу што је уцртана
пре почетка која крају води
сваком своја судбина је дана
час раније него што се роди.

Ако неко усуди се преко
да савлада стазу којом ходи
опомене увек њега неко
ко учини да се баш он роди.

СЛУТЊА

Одавно слутим
шта је било
а сигурно знам
шта ће бити.

ОЧАЈ

Никада нико не застаје
на пола уцртаног пута
да би несто живот постаје
циљу стиже само ко лута.

Све што је било би давно
ово данас очајно изгледа
чија беда сени оно славно
у њем нема никаквога следа.

Кад би туга могла бити мера
за све што уз човека стојић
утеха моћна била би вера
због које се закратко постоји.

ЗАБОРАВ

Сећање у мени наду гаси
ко памти живот раздире
заборав моћан да спаси
оно што рођењем умире.

Боље је памтити заборав
него имати сећање на прошло
сваки је живот почетак крвав
протекло боље него дошло.

Нико да луди ток прекине
низбрдица постаје све већа
сунце излази - никако да сине
даљину обасјала угасла свећа.

Небо је пуно страшних уздаха
по земљи бивши људи ходе
све је настало из пепела и праха
наквашено с мало чисте воде.

НАДЈАЧАВАЊЕ

У сваком добру зрно зла се леже
клија стално да постане јаче
зло човека усред добра стеже
нагони га да низашта плаче.

Разлог плачу види се на крају
добро кад се у себе повуче
сви на свету о том часу знају
и умеју да њега разлуче.

Зло кад узме превеликог маха
добро дође да њега разблажи
живом створу да да мало даха
нову срећу усред зла да тражи.

Тако живот траје у тој смени
где се добро са злом надјачава
залуд било што се добру стреми
зло се тиме само увећава.

ГУБЉЕЊЕ

Највише вреди што се задње губи
што својом моћи у темеље сеже
за патњу зна онај што срцем љуби
што свој ум с осећањем веже.

Знам за крајеве пре почетка
где се ново никада не деси
незачето нема завршетка
ни обличја у временској преси.

Враћање је увекход унапред
одмицање циље раздаљава
носи њега небу унедоглед
извор пусти за собом оставља.

Само путник који зна куд иде
никад неће престати да сања
место ког се залутали стиде
почет прву само Бог поклања.

ИЗРАЗ

Само да изразим део себе
да не останем нем код језика
од тога не видим веће потребе
када се већ указа прилика.

Чему живот ако нема знака
по коме се од другог дели
личан живот симбол је тежака
који себи промену не жели.

Бол се јавља када неред дође
у тренима пуног растајања
када живот почиње да глође
ред спомена па ред кајања.

Нова срећа стару патњу гаси
првог трена па је разгорева
туга увек празни живот краси
даје моћи да се одолева.

УЗВИШЕЊЕ

Кад се живот дигне највећој висини
удаљен од сламке постојања свога
човек тада приђе смрти ко близини
чиме само потврђује постојање Бога.

Са ниских предела све ниско изгледа
док највише тачке само се назире
све што важно само сен је бледа
док мутни потоци без станке увиру.

Дубина је место у којој се огледа
човеково лице, поглед а и душа
не види се све најбоље испреда
целина се мора истином да куша.

Боље је нестати него бити нико
у коме се само разазнају други
тешко оном ко је вазда свико
патити на празно у свачијој туги.

ВЕЧНОСТ

Када се човек уплаши живота
смрт му тада много лакше пада
све што чини од тад је греота
залуд живи још залуђе страда.

Смрт је мање кад је живот више
нестајање новом миру води
у њему се све пролазно брише
сваки уздах оног ко се роди.

Горчина је слаткоме опрека
смрт свој извор у животу тражи
живот смрти вечна је препрека
коју вечност кадра да ублажи.

ЧУЋЕЊЕ

Сад знам да је знање
препрека сваком чуђењу
зрака светлости дање
претходи увек буђењу.

ОПОМЕНА

Опомиње ме детињство
толико више што сам смрти ближе
какво је то у нама проклетство
одакле год да кренеш њему се стиже.

Знам када ће ми доћи крај
пролазе разне већ разумем
стићиће за последњи вапај
када га светлошћу обузmem.

Радујем се невидљивој тами
што уследи након страшног светла
у којем смо били у пустоши сами
усред новог изгубљеног сплета.

ИЗВОР

Тамо где се престане сневати
све постаје могуће и стварно
отада није могуће певати
песма не трпи труло и кварно.

Језик је чувар свежине живота
у њему живот траје и бива
језик живот у себе замота
у себи га казује и скрива.

Песму твори сваки недостатак
где се живот прекида на пола
местом где је свако други кратак
песник каже истину до бола.

Кроз бол живот иде у висине
поднебесје њему је станиште
песник граби воду из дубине
коју жедна душа требају и иште.

ПРАЗНИНА

Све што празно жели да се пуни
пуност хоће краја у празнини
свак одвојен пркосно се буни
увек само сразмерно близини.

Свет је саздан из једнога дела
растављеног из једне целине
жеља силе комаде је смлела
светом ходе само олупине.

Нико неће да себе напусти
за тренутак веже се за друге
танке нити могу само спасти
увезати пределе без туге.

Цвет не цвате да би мирисао
сваки себе из себе доноси
само онај ко је икад дао
има прво од другог да проси.

РАЗЛИКОВАЊЕ

Боље је бити из цела
макар и само на трен
пити воду са врела
не бити ничија сен.

ИШЧЕКИВАЊЕ

На крају разлике су мање
све на страшни почетак се своде
цео живот само је чекање
да се на свет онај други оде.

БЕСКРАЈ

На земљи срећа се гаси
пре него успе да плане;
од ње остану само уздаси
за узалуд прохујале дане.

Небо је симбол за вечност
које нема без бескрјаа;
земља је позната датост
предворје паклу - сен раја.

Када се небо заљуља
земља нечујно чили;
свет је препун хуља
што смо и сами били.

ВРАЋАЊЕ

Куда год човек да крене
увек се на почетак враћа
биљка од корена зри и вене
не видех нигде меда без саћа.

Ако се живот заталаса
изгуби мир и лак ритам
не треба часити часа
знам од тада скитам.

Боље се кретати у никуда
него стајати по сваку цену
покрет доноси много чуда
чекање мисао куда да крену.

Мишљење увек покрет изазива
оно само покрет је највећи
немишљено вазда нешто скрива
оно што ће језик накнадно изрећи.

Волео бих знати зашто мудри ћуте
више него чути шта празан говори
на речима шкрти у другом слуте
наизуст казано мисао затвори.

Нема нико ко се није повратио
ма како далеко животом одмакао
свако ко постоји он је схватио
да је бар једном од дна дно такоа.

ПОСТАЊЕ

Дуго већ нисам да бих био
оно што сам некада постао
све што је важно већ сам снио
одавно узето Бог ми је дао.

Боље је нестати него бити
сен своје некадашње сене
у крилу туђем своје свити
туђу крв у своје пустити вене.

РАЗДАЉИНА

Када бих за свој крај знао
све до тада било би ми лако
за то знање све бих ово дао
макар отад непрестано плако.

Пусти су часи великог незнања
опрез над собом знатно више даје
бивши успеси узрок су кајања
само срећан уме да се каје.

Тешко је остати сам са собом
делити патњу у њеној тишини
држати говор над затвореним гробом
мртвом себи у страшној близини.

СНЕВАЊЕ

Најбољи су часи у којим све гори
у којима ватра немилице хлади
не казује свако који нешто збори
нити чини сваки који вазда ради.

Када народ почиње да сања
ту се живот на часове гаси
најбоље је да се вођа склања
да се народ од пропасти спаси.

Живот када почне нестајати
тонећ тихо у пределе смрти
народ лако опасности схвати
ходајући утабаном прти.

Ко се дигне на већу висину
мањи бива, много више види
поглед шаље у мрачну дубину
низ огромне стеновите хриди.

Ко не може из прве да схвати
да је пропаст чињена одавно
ко не види да нам народ пати
њему брдо ко поље је равно.

ГЛАС

Кад мислиш да си рекао ново
што никад нико није помислио
знај само си уписао слово
у оно што Творац је учинио.

Никада нико неће рећи
нешто што већ није казано
од Њега нико није већи
од Њега све је саздано.

КАМЕН У ВОЈВОДИНИ

Кад би у Војводини никло камење
верујем не бисмо умрли од глади
не једе се само оно што се жање
понекад никне и што се не посади.

Камен би чудо био у Војводини
не мање од црне земље у Крајини
Боже учини нешто па их сједини
да не живим у покиданој Отаџбини.

Када би у Војводини никло камење
верујем не бисмо умрли од глади
паду је склон само онај ко се пење
опстаје оно што се у духу гради.

Гледао сам камен српске Црне Горе
чврст је као стена, некако усамљен
у њему се страшне силе међус' боре
без камена родног и он је умањен.

Када би у Војводини никло камење
верујем не бисмо умрли од глади
то камење никад не би било стење
које човек не би могао да вади.

Романија врхом српска брда спаја
шатори су они небу под облаке
са ње гледам међу на обадва краја
ко што видим длан отворене шаке.

Када би у Војводини никло камење
и бар једном било годишњи род
многи би Србин пожњео знамење
очврснуо душу - убрзао ход.

Њиве би без кише ко никад родиле
ни сунце те године не би морало сјати
жетве би се памћењем догодиле
сав род би у душу само могао стати.

Када би у Војводини камење никло
не верујем да бисмо од глади умрли
верујем све тамошње на њег би свикло
у његово топло крило радо би се свили.

Да смо са собом камење донели
верујем да се никада не бисмо вратили
у Војводини бисмо живот провели
за обескамењеном Крајином патили.

Кад би у Војводини камење стасало
кад би нам се још тај род догодио
одавно слутим да би по томе постало
чак и оно што се није никада родило.

ЗАВЕТ

Видим како нас је страшно мало
остало с обе стране небеса
све што је вредело већ је пало
сред страшног спрског удеса.

Царство небеско оста као сена
земаљске беде јаука и плача
потомству оста као опомена
да се не гине само од мача.

Све смо изгубили у боју
који нисмо никако водили
дали смо своје у крви и зноју
а кажу да су нас ослободили.

Срби препознају своје Косово
жалећи себе за њим се рида
други пут снађе нас Јадовно
комад по комад нам се кида.

Да Лазар знаде ко га следи
сишао би с Неба да каже
у каквој Срби живе беди
и зашто их вођа паклено лаже.

Кнез би да је ичим наслутио
како ће се све тужно угасити
другим би путем Србе упутио
нас од нас покушао спасити.

НАСТАЈАЊЕ

Ништа себе крају не доводи
што већ није крај у делу било
у зачетку првом тек се ново роди
оно себи гнездо из ничег је свило.

Ништа никад из ничег не поста
кратка станка настајање значи
свега има на свету баш доста
опста само онај ко је јачи.

Ново време у старом се броји
знак од данас сутра нешто значи
највише се креће онај који стоји
најслабији увек постану најјачи.

КАМЕН

Камен био од свега раније
ако ишта на свету остане
од њега ће све нестати прије
он је жртва моћи и осаме.

На њега се читав живот слони
он је испред и после овога
нико моћан да камен уклони
да га макне са лежишта свога.

Живот цели са каменом траје
с њим се вечно чврсти и јача
камен не зна за живота краје
и не чује ни дечијег плача.

Када камен удари о камен
искра севне живот да запали
разгори се и пређе упламен
светлећ само никога не жали.

ТРАГ

Кад год сам од земље ногу дигао
макар с места не макао никуда
увек сам циљу своје стигао
стојећи у месту стизао сам свуда.

На месту једноме ко вечно стоји
без покрета ко се непрестано креће
тај одавно бројено изнова броји
и из ничега ништа у ништа меће.

Ко са краја новом крају стреми
међупутје отвара празнину
живот траје у свакој измени
када у свем налази врлину.

КРАЈ БЕКА

Из тамне тама с почетка
видело се оно што се сада збива
у свести изгубљеног претка
будућност је била мртво жива.

Мржња је силабез снаге духа
лом којим се особеност крши
тутњање празно без имало слуха
пре њега што почне оно заврши.

Велика идеја у рукама малим
тешко се носи са свим око себе
када видим почнем да жалим
у свет овај нерођене бебе.

Где ћемо ми мали пристати
кад нам јемера за њих незнатна
хоћемо ли у мору нестати
њиховог безверја и разврата.

Тешко је бити а не бити
још теже је друго постати
другом се у хладно крило свити
укочен од врелине хладно нестати.

ВЕЧНОСТ

Када се будем једнога дана
осврнуо на стазу коју прођох
чудићу се чуду усред сана
како и дотле уопштедођох.

Трње је успут мењало цвеће
и онда када свет је само био
нема ништа теже од празне среће
за којом никад нисам жалио.

Сусрет са крајем основа је мере
безболни одвећ празни трају
првима треба скепсе и вере
други ионако већ све знају.

Тешко је стићи до самога краја
како ли само то изгледа
шта се све у том часу спаја
има ли каквог иза тога следа.

А онда са оне стране
сва вечност биће без обала
нећемо даље бројати дане
видећемо ужас овдашњег жала.

УЗВИШЕЊЕ

Поље је место где камен рађа
у брду камена као да и није
на мору тихо плови лађа
у јунака срце никада не бије.

Тешко је меру ико погодио
између добра и зла у нама
ко год јепочео само је сводио
бескрајне обресе бола и срама.

Високо стајати а не видети
да униже само живот бива
такав не зна шта му прети
и како се најважније скрива.

Одавно је крај онај почео
незнање о њему ништа не мења
ко год је пошао нужно се срео
са миром својих узнемирења.

Колико само наде се топи
сред патње што нас носи
у часу када очи склопи
човек од Бога почиње да проси.

Тужно је бити у празној срећи
када већ има несреће пуне
тек кад је мали постане већи
заиграју само натегнуте струне.

Није ме страх од небилог
било ме бескрајно плаши
кад год погледам видим свог
када се осврнем нису наши.

ПРИВИЋЕЊЕ

Нико ми не би веровао да сам био
на месту са кога не могу отићи
сви би рекли да сам то уснио
тамо се у сну може само стићи.

Најтеже верују оном што је лако
тешке лажи најлакше се приме
када кажем да си дно дотако
иако носиш патњу питају чиме.

Земљу са понео у души
обрађујем је једино ноћи
сузом заливам да се не суши
пшеницу по коју нећу моћи.

Камен се од земље носи теже
а и има га немерено више
за камен се кост ми увеће
цело тело једну песму пише.

Колико пута станем на камен
који ми је некад био под ногом
какав у мени упали то пламен
једино могу признати пред Богом.

МИТ

Круг се пише и када га није
невиђено највише постоји
мит у себи нескривено крије
собом самим сав живот удвоји.

Мит се рађа пре од свог живота
опсег он је свему што нам бива
мит је она спасоносна нота
у коју се звук живота слива.

Све што стало као да га није
без мита се живот огољава
снагом својом он се моћно свије
подржава што га оспорава.

Нема мита без вере у нама
само верни митом живот дужи
светлу мера увек бива тама
која са њом у бескрају кружи.

ВИДОВДАН

Докле смо мучни доспели
види се и по томе што не знамо
чак ни то шта смо бедни хтели
док нову рану старом видамо.

Видова рана о Видовдану
на све што ће бити
сенка пада а било
стоји као на длану.

Ако се не види на овај дан
најбоље је да све зажмури
и самом себи постајем стран
из мене будућност лагано цури.

Мрак нам је раздањивање
светлост је жар скривања
ћутање најгласније призивање
смрт једино бивање.

Крај се почетком одавно зове
цео народ само у њег зури
јата црних птица у сусрет нам плове
и не видех добра, оно већ пројури.

Само тад остасмо да будемо мера
на сред неба пуста, голог од облака
сад нам преостају само Бог и вера
да нас спасу јадне од мркога мрака.

ИЗМЕЋУ

Између земље и неба
стоји све што јесте на свету
само нам земља и небо треба
они су моћни живот да оплету.

Земља нам је пуста
у њој ништа није више плодно
празним кашикама пунимо уста
небо нам је још једино родно.

МИРОБОРЦИ

Ниушта нисам сигуран
све је било и биће
свако је за нешто одабран
неко заоре дубље други плиће.

Тужан је живот у којем
нема ничега изван њега
када се у њему губи бојем
а мир му је изнад свега.

ОДРИЦАЊЕ

Одричем се свега што нисам имао
у име онога што моје неће бити
најрадије од свих дарове сам примао
које нисам ниотког морао крити.

Тужан је свако ко себе лаже
да би за друге био искрен
одбегло не мари за бивше страже
поштован на крају бива презрен.

Не прође дан а да не упитам
чему све ако нисмо неки део
ако је све неки други ритам
ако нисмо бар одломак цео.

ОДУСТАЈАЊЕ

Крв ми је залеђена
од вреле крви што се изли
у бици коју смо изгубили
пре него што је поведена.

Боље да смо одустали
па да будемо своји
колико год али наши.

Овако смо сви нестали
а онај који се тамо броји
себе се највише плаши.

Опасно је када се други лаже
себе лагати више је од смрти
зарасле су нам све биле прти
а нико не чује што се каже.

СВЕТЛОТАМЉЕ

У овом часу светле таме
када се више ништа не види
нико никога се нимало не стиди
оставио нас је Бог накратко саме.

СЛУШАЊЕ

Одасвуд чујем немо јадање
плач је одавно постао мало
за ово страшно страдање
које у васиону не би стало.

Јауци су добили ритам
већ мало на песму личе
чега се сетим само питам
стоји ли живот ил се миче.

Где год смо небо је изнад нас
пењући се више од себе си даље
једва чујеш и сопствени глас
што га Вишњи једанпут пошаље.

Највише чује онај који ћути
коме ништа није до краја јасно
највише зна онај који слуги
и никада ништа не казује гласно.

ЛУТАЊЕ

Историја нам се разводнила
ново се узима као боље
нација се себе ослободила
не памти више Косово поље.

Свако иде на своју страну
стиже тамо где не стреми
на којој седимо сечемо грану
чујемо се ко што чују неми.

Назад не можемо не знамо напред
у месту стајати нам се не да
поглед нам мутан у души неред
обузела нас страшна духовна беда.

ИЗБАВЉЕЊЕ

Дуго већ нисам ништа чуо
од чега бих се макар узбудило
дошло је неко доба глуво
као да је свако полудио.

Нико се ништа не пита
сви, баш сви све знају
не видим никог ко не скита
неко на почетку други на крају.

Докле ће овако ствари тећи
има ли томе икаквог краја
нема нико да прими на плећи
сав терет српског очаја.

Само нам Бог може помоћи
а и Он још нековреме
ово не може од себе проћи
дубоко овом засејаше семе.

ИЗБОР

Моћ слободе у избору лежи
бирање је круна за човека
сужањ вазда на тамнице режи
он је себи највећа препрека.

Век за нама личи нашем веку
разлике се бројем исказују
све се слива у пространу реку
која тече неумитном крају.

Дошло носи у себи надошло
плод настали наличи семену
исчезнути још не значи прошло
све се слива у једном времену.

Краја мора увек бити тамо
где почетку за место се зна
није лако утврдити само
где се јава одваја од сна.

КОРЕН

Када се душа опусти
истина из ње лако иде
сви туђи тада су опрости
људи се себе навише стиде.

Ако се стид не осети
у дубини бића сред костију
на родном тлу врх голети
сачувај нас Боже тих гостију.

Свако је рођен у крају
одакле на свет најрађе гледа
нико не може одолети сјају
сунца што се ни видети не да.

КОСОВО

Када смо остали без малог Косова
знао сам да ће нам и велико отети
срушише темељ испод трошног крова
сви који нечинише нека су проклети.

Није Лазар узалуд Србе заклињао
да се на Косову Србија брани
одонда он је све проклињао
што се нађоше на противној страни.

Када смо без Косова остали
онога што по првом поста
знао сам да ће Србин да жали
одједном што без оба оста.

Једном без другог било је ледно
није могло на једноме стати
ко мисли да Србима Косово врати
вратиће оба или ниједно.

Онај што Косово туђину даде
ако не зна народ ће му рећи
да мора имати страшне јаде
од њих ни на небу неће побећи.

Без Косова смо остали
небеско царство нам измаче
пре но што смо устали већ смо пали
из вишег ко паде настрада јаче.

Кућа била сад је више није
нову нико не жели да гради
сунце неће другде да нас грије
стабло вене корјен кад се вади.

Некако ово лакше подносим
иако би требало да је теже
раније губљено ово доноси
на небу да се опет увеже.

ОБМАНА

Када проговоре мртви
знаћемо колико смо изгубили
коме веровати ако не жртви
живи су нас већ обманули.

Боље је да више служамо
да је било смрти у нама
одавно мутну воду кушамо
не гледамо се од срама.

Нема никога ко није крив
прави су на оном свету
довољно је само бити жив
остати без крила у пуном лету.

ТРОРУКА

Када једног дана који мени следи
приђем Теби с прекобројном руком
видећу да ништа ко вера не вреди
да се узвишено даје у болу и с муком.

Место на ком сада унижено трајем
није ми станиште дато са рођењем
за све што ће бити унапред се кајем
живот је по нужди а мање са хтењем.

Снага твога лика мањи растојање
што нам се даје у празном простору
духом обливени тек позна трајање
сунце блеском сија једино у зору.

Када дође време и сусрет се деси
чинићу се већим и од себе сама
из мене ће тренем похитати греси
у Твом обасјању сијаће и тама.

НЕПОЗНАЊЕ

Живот је само трунка прашине
сред космоса који се не мери
сламка ношена ветром судбине
чије је станиште у Богу и вери.

Сваки покрет у месту кретања
стајана тачка хода не постоји
раздвајање оштро право је сретање
што човека с Творцем припоји.

Тешко је знати а још теже бити
ишта од онога што нама претходи
како су само истанчане нити
којима живот у смрт исходи.

Крај је почетак новог краја
ток који се никад зауставити неће
мрак од којег нема већег сјаја
циљ ка којем све живот се креће.

МЕЂУВРЕМЕ

Чак и кад бих знао да живота
после смрти више никад нема
никаква би била страхота
да се на трен заувек задрема.

Мало је вредно колико траје
оно што ионако није бесконачно
цео живот у сен смрти стаје
множина му бива једначина.

Једном било никад се понови
двапут исто неће бити никад
другост овом беху само снови
сред којих се уобличи склад.

СНОВИЋЕЊЕ

Памтим једну мисао коју сам уснио
не знам да ли је била звук или слика
кад год не знам куда у њу бих се свио
иако знам да није била посве велика.

Величина не мора увек да се мери
безмерни знаци собом више носе
највећи ослонац наћи ћеш у вери
највише блага код оног што проси.

Уздизања паду мучном воде
стајање у месту често више тражи
падови понекад души више годе
срећа прабол никад не ублажи.

Мисао с почетка скоро да одлута
све што је сан саном и остаје
нема оног који стиже на крај пута
коме живот више од нестанка траје.

Највише се види кад се очи склопе
било да се снева или вечност ближи
на светлости вере све се речи топе
некад човек буде и од себе нижи.

ДОСПЕВАЊЕ

Оно што сам осетио у првом маху
када је живот био од говора мање
сажело се потом у свемоћном страху
у коме је журба досадно чекање.

Страх је отад био животу потврда
његово тишање знак је замирања
слобода се доспе усред бројног крда
у тренутку оном личног уздизања.

Осамљен на вису када човек стоји
када с Богом збори са те раздаљине
једина му мисао што се тада роји
учврстити себе не паст у дубине.

Висина је понор свима недостојним
препрека животу у нижем пределу
утеха је нова убогим и бројним
што ни жељу пуну не имају смелу.

На заравни живот равномерно тече
узбурканост бива само кад се хоће
и највиши на њој повремено клече
све што је постало трајаће и прође.

СРЕТАЊЕ

Кад се живот у себи сусретне
са оним што били су снови
он у старо ново рухо метне
и настави у никуд да плови.

Смрт је мера свега постојања
крај је моћно зрцало почетка
умор тихи потврда трајању
живот нови за давнога претка.

ПРОЖИМАЊЕ

Гледао сам се како умирем
животу како нови облик дајем
осећам од тада како увирем
постајућ друго како нестајем.

Не може живот из ништа настати
почетак се не зна баш због тога
још мање може све престати
да изгуби сјај постојања свога.

Све док могу рећи да се смрти бојим
постојање само о себи сведочи
уверен сам у то да још постојим
и да могу себе себи да предочим.

ВЕРОВАЊЕ

Одувек ми се чини да почетак
беше крај нечем што ће опет бити
када овај живот дође на свршетак
и када се свежу покидане нити.

Живот је смрт новог почињања
трајање у новом пунијем облику
живот је знак вечнога трајања
сенка нова у бесмртном лику.

БЕЗМЕРЈЕ

Ништа нас не унижава као бескрај
о коме не знамо осим да постоји
највећа тама чини се као моћан сјај
који се у погледу непрестано двоји.

Лако је меру у безмерју стећи
све што било баш је и толико
нико није другом - него себи већи
тако погледано - мало је велико.

Васкрсење по рођењу бива
рађање је основ толиком узносу
смрт у себи нови живот скрива
затамњење букти у заносу.

Погледом у себе други тек се види
ми смо мера света по Божијој вољи
проклетство је страшно да се стиди
само онај који од другога бољи.

ПРЕТЕРИВАЊЕ

Прецевтано никада не дозре
вишак пречи тихо настајање
Бог са виса ниски наум прозре
претераност поста нестајање.

Смисао се сабира у мери
више мањег допушта поправку
мир се крије у најдубљој вери
жељи живој и пустом опстанку.

Нема краја све док се помиње
крај живота нико не означи
увек други другом брише име
и са њега одору навлачи.

Увек буде што некада било
ништа ничем непрестано тежи
свако падне у сопствено крило
ту остане да довека лежи.

Смрт је сабир васцелог живота
увир благи свакога немира
тело њоме у земљу се смота
душа крене вису до свемира.

СМРТ

Живим као да сам мртав одавно
унаоколо гледам ништа не видим
највеће брдо потпуно је равно
грешан до сржи ничег се не стидим.

Носим у себи претешку рану
која од ничег никад не зацели
све што се деси буде у сану
баш онако како се не жели.

Пустош је темељ сваке радости
неко је пре неко касније уочи
ко год је кренуо мора пасти
или бар мора у понор да скочи.

СЕНИМА РОДИТЕЉА

Тренутак бола обавијен тамом
пустош што у мени се створи
удесу наднесени над отвореном јамом
усуде проклети свега ме разори.

Слутња сте само наговештај и трен
мера којом премерава се свет
нестали живот ал вечна сен
маштовит замах божански сплет.

Притиснути другим живите јаче
у часу ненадном покажете лик
жали се и живи кад се не плаче
кад сузу бола мења нечујни крик.

Препуштен себи, остављен у крилу
немиле судбине што гази без стида
баш овог часа гледам белу вилу
како с мене и она свој делић скида.

Све ме мање има, одбегло је пуно
мркла тама пада и на ово мало
светли неуморна замрачена луна
да угледам ово што ми је остало.

НЕСТАЈАЊЕ

Смрт је сума несталог живота
збир детаља којих више није
мелодије најгласнија нота
што се чује од свих најјасније.

Свест о крају краје умањује
нестајање бива отицање
мрак у светлу себе раздањује
крик живота немо нарицање.

Не да гласа од себе нестали
нови језик тамо се сриче
тамо негде на новој обали
ћути онај ко најјаче виче.

УМИРАЊЕ

Без знања о животу смрти нема
она у нама нечујно дозрева
свако себе за смрт припрема
криком тужним када сам запева.

Кад живот почне крене умирање
нема трена без смрти у нама
смрт је ново од живота здање
које вољу за бивањем слама.

ПУТ

Да није онога кога већ није
шта бисмо тамо где морамо ићи
тамо се иде пре или касније
тамо се мора свакако стићи.

Ово сада због тог пута бива
ко највише неће раније стиже
тешко оном ко узводно плива
ко пењањем пропада све ниже.

Мора да је добро на ономе свету
нико отуд није назад се вратио
нит је од тог пута ико осетио штету
или макар на трен за овим патио.

Вечност увек више од свакога трена
прекрива га вечно и када он то неће
трунка смо увек када дође смена
сведочење свему да се све окреће.

СМРТОЖИВЉЕ

Истину коју не можемо досећи
којом се живот и смрт преплићу
нико никада не може избећи
независно живи у свакоме бићу.

Живот је смрт на час оживљења
у светлост преобраћена тама
новим обликом моћно замамљена
одавно ватром сагорела слама.

ПОСТОЈАЊЕ

Собом краји доносе почетак
ноћ се зором у светло претвара
најчешћи је увек себи редак
носећ собом Божијега дара.

Од живота само смрт је јача
трајање се у њој моћно множи
ко са света одлази без плача
све на место он своје положи.

НАЧЕЛО

Ко малим није задовољан
великог није ни достојан,
ако се с плачем лакше рађа
с песмом се мирније умире.

СМРТ

Ко зарана схати да је смрт врлина
кроз коју се живот у вечност утапа
његу никад више не брине близина
где се живот са њом у једноме стапа.

Мисао о смрти већ је пола смрти
друга половина лакше на њу сађе
цели живот себе у тој тачки врти
у којој се топе потонуле лађе.

Умирање никад није из комада
делић за делићем у нама нестаје
смрт у нама живи ко страшна громада
поред које живот уз дрхтаје траје.

СЕЋАЊЕ

Што сам од смрти даље
све више животу се ближим
чујем трзаје уморне праље
у пределима и од смрти нижим.

Не може бити без почетка
све што свом се крају креће
озари ме увек биљка ретка
са њом ми нестаје део среће.

Ако би било да не буде
да се и у небесима живи
не бих издржао живећ те чуде
којима се само упокојен диви.

ДИЛЕМА

Бојим се да се нећу бојати
да ће ми храброст бити страх
не знам ко ће ме опојати
ако улуду изгубим дах.

Колико само смрти има
зато што страх утихну
мртви су међу храбрима
кукавице залуду гину.

ПОНАВЉАЊЕ

Лук над нама који разапети
вечно стоји - у пуној висини;
као да нам увек нешто прети
претња пустом највише учини.

Страх живи и кад не постоји
немоћ људску он собом казује;
плашљив онај који се не боји
кога небо ничим не дарује.

Биће само оно што је било
друго од тог не може да буде;
биће оно што нам се уснило
прошлост давна којој се сви чуде.

ВАСКРСЕЊЕ

Ко се смрћу зарана помири
живот њему много више значи
смртоживље васкрсом намири
небу крене немерено јачи.

Крај с почетка почиње да живи
часом који постаје ко једно
све усправно најчешће се криви
ко сред воде проводи се жедно.

Поврх свега други живот траје
бескрај мера његовог постања
Бог нам живот узимањем даје
на извору све живо урања.